

EEN CAMPUS-THRILLER

MARK
GREANEY

TOM CLANCY

VERDENKING
VAN VERRAAD

Over het boek

FBI-agent Dominic Caruso, neef van president Jack Ryan, werkt voor de Campus, een door Jack Ryan opgerichte geheime dienst die onder de radar van de Amerikaanse politiek opereert. Terwijl hij nog rouwt om de dood zijn broer, krijgt hij een nieuwe klap te verwerken wanneer hij een vriend en zijn familie niet kan redden bij een aanslag door terroristen.

Ethan Ross was nog niet zo lang geleden een gerespecteerd medewerker van de National Security Council. Nu is hij op de vlucht met een microdrive met daarop genoeg informatie om de spionageactiviteiten van de Verenigde Staten in heel de wereld te compromitteren. De CIA zet alles op alles om de disk terug te krijgen, maar Rusland en verscheidene terroristische groeperingen zijn een stuk dichterbij het vinden van de vluchteling. De enige die tussen Ethan Ross en zijn achtervolgers staat, is Dominic Caruso. Maar wat is Caruso's kans van slagen zonder de hulp van zijn collega's van de Campus?

'Weer een vuistdikke maar spannende en actuele thriller.' – NBD over *Op Commando*

Over de auteur

Tom Clancy wordt algemeen gezien als de bedenker van de techno-thriller. Naast zijn thrillers met Jack Ryan in de hoofdrol, schreef hij ook nog de reeksen *Op-Center*, *Power Plays* en *Net Force*, en enkele non-fictieboeken. Vier van zijn boeken zijn verfilmd en Clancy heeft meegewerkt aan enkele zeer succesvolle computergames, waaronder *Rainbow Six*, *Splinter Cell* en *Ghost Recon*.

Op 1 oktober 2013 overleed Tom Clancy na een kort ziekbed in een ziekenhuis te Baltimore. Hij is 66 jaar oud geworden.

Van dezelfde auteur

De jacht op de Red October

Operatie Rode Storm

Ongelijke strijd

Kardinaal van het Kremlin

De Colombia Connectie

Golf van ontzetting

Uitstel van executie

De meedogenlozen

Ereschuld

Uur van de waarheid

SSN

De beer en de draak

Het rode gevaar

De tanden van de tijger

Op leven en dood

De ogen van de vijand

In het vizier

Dubbele dreiging

Op commando

Woestijnstorm

Slag om Kuweit

Special Forces

Tom Clancy's Power Plays-serie

Tom Clancy's Op-Center-serie

Tom Clancy's Netforce Explorers-serie

Tom Clancy's Net Force-serie

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Mark Greaney

Tom Clancy
Verdenking van
verraad

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Tom Clancy Support and Defend

Copyright © 2014 by Rubicon, Inc.

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

© Stephen Mulcahey / Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0577 3

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Belangrijkste personages

Dominic Caruso: geheim agent (de Campus)

Ethan Ross: waarnemend onderdirecteur (WOD) voor het Midden-Oosten en Noord-Afrika van de National Security Council (NSC)

Eve Pang: network systems engineer, vriendin van Ethan Ross

Darren Albright: supervisory special agent (SSA) van de Counterintelligence Division (CID) van de FBI

Nolan en Beale: surveillancespecialisten van de Special Surveillance Group (SSG) van de FBI

Adara Sherman: hoofd afdeling Transport (de Campus)

Harlan Banfield: journalist, lid van het International Transparency Project (ITP)

Gianna Bertoli: directeur van het International Transparency Project (ITP)

Mohammed Mobasher: lid van de Iraanse Revolutionaire Garde (IRG)

Kashan, Shiraz, Isfahan en Ormand: geheim agenten van de Quds Brigade

Arturo: geheim agent (Venezuela)

Leo: geheim agent (Venezuela)

Rigoberto Finn: polygrafisch onderzoeker (FBI)

Gerry Hendley: directeur (de Campus/Hendley Associates)

Arik Yacoby: voormalig agent van Shayetet 13 (Israëlische Naval Special Forces)

David: geheim agent (Israël)

Phillip McKell: deskundige op het gebied van computernetwerken

Proloog

De kust van India doemde op in het maanlicht. Het stelde niet veel voor, een paar honderd meter voor de boeg van het schip was in het donker alleen een smalle strook zand te zien. Maar dit was het eerste stuk land dat de man op het voordek in vier dagen zag en het vertelde hem twee belangrijke dingen. Eén: de eerste fase van deze operatie was geslaagd. En twee: het werd tijd de keel van de kapitein door te snijden.

De man op het voordek trok zijn mes en liep naar de trap die naar de stuurhut leidde. Twee van zijn mannen liepen achter hem aan, maar ze zouden alleen toekijken. Het doden van de kapitein was de verantwoordelijkheid van de leider, hetgeen hij eerlijk gezegd helemaal geen probleem vond. Hij beschouwde het als een kans om de anderen te laten zien hoe betrokken hij zich voelde bij deze missie.

De leider en zijn zes mannen hadden drie dagen op een Omaanse vissersboot op de open wateren van de Arabische Zee doorgebracht. Vannacht waren ze naast dit vierentwintig meter lange vrachtschip gaan varen en hadden met een gescheurde ventilatorriem gezwaaid en in het Hindi om hulp gevraagd. Maar toen het vrachtschip op dezelfde hoogte kwam, klauterden de leider en zijn mannen als ratten aan boord en overvielen de kleine bemanning. Ze doodden iedereen, behalve de kapitein en gaven hem opdracht in oostelijke richting naar de Malabar Coast in India te varen.

Het had de leider een halve dag gekost om de doodsbanige kapitein ervan te overtuigen dat hem niet hetzelfde lot zou treffen als zijn bemanning. Op het moment dat hij hem doodde zou natuurlijk blijken dat dit een leugen was, maar terwijl de leider de trap op liep maakte hij zich uiteraard niet druk over het feit dat hij zich niet aan zijn belofte zou houden. In gedachten had hij dit schip al verlaten en was hij bezig met het feitelijke doel van deze operatie.

De leider was een luitenant van de Ezzedeen al-Qassam Brigades, de

militante vleugel van de Palestijnse islamitische politieke organisatie Hamas. Hij was op deze missie gestuurd om slechts één man te doden, maar had van tevoren natuurlijk al geweten dat tijdens deze actie nog vele anderen, onder wie de kapitein en zijn bemanning, moesten worden opgeofferd.

Tot nu toe had hij de volledige controle over deze operatie gehad, maar voor de volgende fase was hij afhankelijk van iemand anders. Dat baarde hem grote zorgen, want vanaf nu hing alles af van de bekwaamheid van een plaatselijk contact. Een vrouw, was hem verteld tijdens zijn briefing, die had gecontroleerd of het doelwit aanwezig was en of de plaatselijke politie haar medewerking zou verlenen. Verder had ze, *Inshallah*, een auto naar de aanlegplaats gebracht en was ze, *Inshallah*, niet vergeten om de sleutels onder de chauffeursstoel achter te laten.

Boven aan de trap van het brugdek verloor de leider even zijn evenwicht. Hij stak zijn handen uit om niet te vallen. De mannen die achter hem aan naar boven liepen, zagen niet dat hij struikelde en daar was hij blij om. Dan dachten ze misschien dat hij zenuwachtig was en dat kon hij nu niet gebruiken. Hij was alleen even uit balans geraakt door een lichte wending naar stuurboord en het was immers logisch dat hij geen zeebenen had. Hij was geboren in de Gazastrook en opgegroeid vlak bij de oceaan, maar voor deze week had hij nog nooit in een grotere boot gezeten dan een skiff met een buitenboordmotor. Hij was voor deze missie uitgekozen vanwege zijn intelligentie, zijn meedogenloosheid en zijn vastberadenheid, maar zeker niet vanwege zijn maritieme vaardigheden.

De leider bleef op het brugdek staan en scande de omgeving. De enige tekenen van civilisatie op de kust waren een paar houten schuren, maar slechts vijfenveertig kilometer zuidelijker lag de gloed van elektrisch licht boven de enorme kuststad Kochi. Tevreden omdat er niemand in de buurt was die een kreet over het open water zou kunnen horen, stak hij zijn hand uit naar de deurkruk.

De Indiase kapitein, een man van middelbare leeftijd, draaide zich niet om toen de leider de brug binnenkwam. Hij hield zijn handen op het stuurwiel, hij keek recht voor zich uit en zijn borstkas ging angstig op en neer. Hij wist het.

De leider liep naar voren en hield zijn mes achter zijn bovenbeen. Hij wilde een vraag stellen, iets onbelangrijks om de man af te leiden, om hem even gerust te stellen, maar hij zweeg en hief zijn rechterhand

met het mes. Met drie stappen stond hij achter de man, zwaaide het mes naar voren, stak het in de keel van de kapitein en sneed zijn keel door. Hij trok het mes terug en sprong achteruit. Desondanks spatte het bloed dat uit de keel van de Indiase kapitein spoot op zijn broek en sportschoenen.

De twee andere mannen keken toe door een raam bij de deur, veilig voor de straal slagaderlijk bloed.

De kapitein zakte door zijn knieën en even siste en gorgelde er lucht door de bloedende wond. Toen stierf hij.

Genadig snel voor iedereen, dacht de leider. *'Allahu Akbar'*, zei hij eerbiedig. Hij stapte over het lichaam heen, dwars door de plas bloed omdat dat onmogelijk te voorkomen was, en legde zijn handen op het stuurwiel. Heel even maar, want hij was geen kapitein.

Feitelijk wist geen van de mannen aan boord hoe ze een vrachtschip veilig een haven binnen moesten brengen. De kapitein had hun zelfs verteld dat er op de plek waar ze naartoe gingen geen haven was, zodat de leider de motoren uitschakelde en zijn mannen opdracht gaf om naar de bevoorradingsboot te gaan waar ze hun spullen al in hadden geladen en die aan bakboord in het water te laten zakken.

Twintig minuten later klommen de zeven mannen uit de kleine boot en stapten in de rustige golven vlak bij de kust. Daarna trokken ze de boot op het zand, net buiten het bereik van de kabbelende golven.

Het was geen probleem dat ze de boot hier achterlieten; ze hadden hem niet meer nodig. De exfiltratieroute die de leider op het oog had, liep over land naar de Indiase stad Madurai in het oosten en daarna zouden ze het land met valse papieren per vliegtuig verlaten. Bovendien zou de boot niet opvallen en hun missie in gevaar brengen, want er lagen verschillende andere kleine bootjes zonder toezicht op deze strook zand. Netvissers hadden ze hier voor de nacht achtergelaten, nadat ze de buitenboordmotoren eruit gehaald hadden, om te voorkomen dat ze werden gestolen, en meegenomen naar hun met riet gedekte huizen.

De mannen haalden zwarte canvas tassen uit de bevoorradingsboot en trokken hun uitrusting aan. Drie mannen trokken een zwaar vest aan onder hun grote zwarte windjacks; de andere vier hingen een klein geweer aan een riem om hun hals, plus zakjes met extra munitie. Hun geweer was een micro-Uzi, een 9mm-machinepistool van Israëliëse

makelij. Ook al was de keuze van hun vuurwapen nogal ironisch, de ongekende betrouwbaarheid van dit geweer werd belangrijker gevonden.

Nog geen drie minuten later hadden ze de strook zand verlaten en renden ze over een donkere strandweg omzoomd door palmbomen en kokospalmen.

Hun plaatselijke contact had hun auto een stukje van de weg af achtergelaten, naast een smalle greppel, precies volgens opdracht. Volgens de instructie van de leider was het de grote bruine bestelwagen die de melk van een boerderij uit de buurt naar de inwoners van Kochi bracht. Doordat de koelkasten achterin eruit waren gehaald, was er net voldoende ruimte voor de vijf mannen die via de zijdeur instapten.

De sleutels lagen op hun plek, onder de stoel, en de leider was zowel tevreden als verbaasd over de competentie van de vrouw. Hij ging op de passagiersstoel zitten en zijn tweede man kroop achter het stuur. De anderen zaten zwijgend achterin.

Ze reden naar het oosten, bij het strand vandaan en over een smalle, verharde weg langs zowel natuurlijke als kunstmatige meren en kanalen met brak water waar de Arabische Zee en de rivier de Periyar elkaar ontmoetten. Aan weerszijden van de weg stonden kokospalmen, en in de mist was het licht van de koplampen diffuus.

De leider keek op zijn horloge en vervolgens op een handnavigatie-apparaat met de coördinaten die de plaatselijke agent hem had doorgegeven. Hun eerste stop was de mobielelefoontoren aan de Paravur-Bhoothakulam Road. Het doelwit had geen vaste telefoon, zodat het onklaar maken van de toren de telecommunicatie van het doelwit met de lokale politie onmogelijk maakte.

Nadat de leider met zijn chauffeur had overlegd, draaide hij zich om naar de mannen achterin. Hij zag alleen donkere silhouetten. Twee van deze vijf mannen kende hij al jaren. Ze waren, net als de leider en de chauffeur, *fedayeen*, Palestijnse guerrillastrijders. Hij herkende hen aan hun houding, ook al kon hij hun gezicht niet zien. De andere drie mannen had hij pas kort voor hun vertrek uit het kamp in Jemen leren kennen. Hij richtte zich alleen tot deze drie onbekenden en glimlachte zelfs naar hen, als een geduldige en welwillende oom.

De glimlach was nep; hij vond deze mannen dom en hij weigerde hun wapens te geven, omdat hij hen niet als competente soldaten beschouwde. Deze mannen zouden geen wapens dragen, had de leider besloten, omdat ze wapens wáren.

Zijn glimlach werd breder toen hij in het Arabisch iets tegen de stomkoppen zei. ‘De tijd komt naderbij, moedige broeders. Bereid je voor op het martelaarschap.’

1

Dominic Caruso was nog maar tweeëndertig en naar normale maatstaven fysiek fit. Desondanks kon hij de vijftigjarige man die een paar meter voor hem hardliep maar net bijhouden. Ze hadden het afgelopen uur acht kilometer hardgelopen en tussendoor zevenhonderd meter gezwommen. De omstandigheden hier hielpen ook niet echt mee. Dom zoog zo veel mogelijk van de stinkende lucht in zijn longen om het vol te kunnen houden. Het was midden in de nacht, nog steeds verdomde heet, en het pikdonkere pad door het oerwoud werd slechts verlicht door het kleine beetje maanlicht dat door de palmbomen boven hun hoofd heen scheen.

Doms hardlooppartner had er kennelijk geen enkele moeite mee om in het donker zijn weg te vinden, maar Dom bleef met de punt van zijn schoen achter een blootliggende wortel van een jacarandaboom haken, zodat hij op handen en knieën viel. ‘Verdomme!’ zei hij, moeizaam ademend.

Zijn trainer liep door, maar keek achterom. Even dacht Dom dat de oudere man glimlachte toen hij met zijn diepe stem met een zwaar accent vroeg: ‘Heb je een ambulance nodig?’

‘Nee, ik...’

‘Sta dan op, verdomme!’ De oudere man grinnikte en zei: ‘Kom op, D, doorgaan.’ Hij keek weer voor zich en pakte zijn tempo weer op.

‘Oké.’ Dom krabbelde overeind, veegde de warme modder van zijn broek en rende achter de man aan.

Een maand eerder zou de Amerikaan absoluut niet in staat zijn geweest om bij een temperatuur van dertig graden en een luchtvochtigheid van vijfennegentig procent tien kilometer hard te lopen. En al helemaal niet midden in de nacht nadat hij een volledige martialarts-trainingsdag achter de rug had. Maar vanaf het moment dat hij hier in India was gearriveerd, waren zijn fysieke en mentale kracht sneller verbeterd dan hij ooit voor mogelijk had gehouden. Dit had hij alle-

maal te danken aan Arik Yacoby, de man die nu een meter of tien voor hem uit rende.

Het modderige oerwoudpad kwam uit op een verharde weg. Hier sloeg Arik links af en voerde het tempo weer op.

Dom rende achter hem aan, ook al dacht hij dat ze rechtsaf hadden ontmoeten. Hij was immers maar op bezoek en vertrouwde erop dat Yacoby hier beter de weg kende dan hij.

Yacoby was geen *local*, maar hij woonde hier al een paar jaar. En aan zijn uitmuntende fysieke conditie te zien, had hij al honderden keren over deze paden en wegen hardgelopen.

Dom wist heel weinig over Arik Yacoby's verleden, alleen dat hij een Israëliër was die naar India was uitgeweken en dat hij een voormalig lid was van de IDF, de Israel Defense Forces. Dom had meteen gezien dat Arik een elitesoldaat was; iedereen die wist waar hij naar moest kijken zag dat aan zijn conditie en discipline en aan de zelfverzekerde en vastberaden blik in zijn ogen.

Dom was naar India gekomen voor een training van zes weken met deze man. Yacoby bezat een vierdegraads zwarte band in Krav Maga, een voor het Israëliëse leger ontwikkelde vechtsport. Doms man-tot-mantraining met Arik was op zich al intensief en uniek, maar deze extra nachtelijke trainingssessies vormden een nieuw onderdeel van deze afmattende ervaring.

Ze hadden gezwommen, ze hadden hardgelopen, ze hadden geklommen – vaak allemaal in dezelfde nacht. Dom had het idee dat Arik het als zijn taak beschouwde hem niet alleen de vaardigheden van het man-tot-mangevecht bij te brengen, maar hem elk fysiek en mentaal aspect te laten voelen van het dienen bij de Israëliëse Special Forces.

Op het gebruik van vuurwapens na. Dit was India en hoewel Arik Yacoby nu een permanente inwoner van Paravur was, was hij geen politieagent en geen soldaat, zodat het onmogelijk voor hem was om legaal aan een vuurwapen te komen. Dom had echter niet het gevoel dat Yacoby doordat hij geen vuurwapen bezat ook maar een heel klein beetje minder gevaarlijk was.

Dit bezoek aan India om Krav Maga te leren, was voor Dominic Caruso het derde van vijf onderdelen van zijn trainingsprogramma van vier maanden. Vlak voordat hij naar India was gegaan, had Dom een drie weken lange alpinetraining doorlopen in de Yukon, een individuele cursus gegeven door een doorgewinterde Canadese bergbeklim-

mer. Daarvoor was hij twee weken in Reno, Nevada, geweest waar hij van een meestergoochelaar goocheltrucs en andere afleidingsmanoeuvres had geleerd.

Na zijn Krav Maga-training in India zou Dom naar Pennsylvania vliegen om met een voormalige sluipschutter van de U.S. Marine te werken aan zijn langeafstandsschieten, waarna hij meteen zou doorgaan naar Sapporo, Japan, waar hij les zou krijgen van een meester in het gevecht met scherpe wapens.

Tijdens alle vijf fases profiteerde Dom van de ervaring van zijn deskundige trainers en hij bekogelde hen letterlijk met duizenden vragen. De trainers vroegen hém echter bijna niets. Ze kenden zijn echte naam niet – Arik noemde hem gewoon D – en ze wisten niet voor welke organisatie hij werkte en niet wat zijn achtergrond was. Het enige wat ze wisten, het enige wat ze hoefden te weten, was dat Dom bij hen kwam met de zegen van belangrijke mensen die banden hadden met de Amerikaanse veiligheidsdiensten.

De trainers vermoedden dat Dom afkomstig was van de CIA, de DIA, de JSOC of een andere afkorting die problemen betekende, en Caruso deed niets om dat vermoeden te ontzenuwen. Maar het was niet waar en hij was ook geen werknemer van een officiële inlichtingendienst. Nee, Dominic Caruso was officier Operaties van een organisatie die de Campus werd genoemd, een onofficiële inlichtingendienst met een afdeling die direct in actie kon komen. Slechts enkele mensen binnen de officiële overheidsinstanties waren op de hoogte van het bestaan van deze organisatie en zij hadden de contacten gelegd voor deze individuele elitetrainingen. Hierdoor konden Dom en zijn collega's van de Campus worden opgeleid door ervaren vechtsportspecialisten, bergbeklimmers, sluipschutters, duikers, extreme atleten, deskundigen op het gebied van talen en culturen of van welk gebied ook waarvoor de kennis noodzakelijk was om hun geheime operaties te doen slagen.

Voordat Dom bij de Campus kwam, was hij *special agent* van de FBI geweest. Daardoor had hij ongelofelijk veel praktijkervaring, maar de FBI Training Academy in Quantico stuurde zijn rekruten niet de bergen in en liet ze ook niet door tropische moerassen sluipen.

Dom Caruso had veel geleerd tijdens zijn 'buitenschoolse trainingen', maar zijn tijd hier met Arik Yacoby was tot nu toe veruit het beste en dat was grotendeels te danken aan Yacoby en zijn gezin. Ariks echtgenote Hanna, een yogalerares, had hem als een ver familielid in haar

huis opgenomen en hun twee zoontjes, Moshe en Dar van één en drie, beschouwden hem als een menselijke speeltuin. Elke avond kropen ze in de woonkamer van Ariks rustieke dorpsboerderij over hem heen als de volwassenen zaten te eten en een biertje dronken.

Dom was een overtuigde single, maar tot zijn verbazing genoot hij ontzettend van dit inkijkje in het gezinsleven. Maar nu was Dom na het avondeten met Arik en zijn gezin naar zijn kamer gegaan om 'zijn huiswerk te doen': lezen over de filosofieën van Krav Maga. Hij was al voor elf uur in slaap gevallen, maar iets voor middernacht stond Yacoby in de deuropening en zei dat Dom drie minuten de tijd had om zijn zwembroek en hardloopschoenen aan te trekken en naar buiten te komen.

Deze nachtelijke operaties, zoals Yacoby ze noemde, hadden tot doel Caruso's lichaam eraan te laten wennen om op afroep in actie te komen, zelfs als hij weinig slaap had gehad of zijn bioritme aangaf dat het tijd was om te rusten. Doms lichaam had zich hier met enige tegenzin aan aangepast, hoewel Arik er echt van leek te genieten om 's nachts hard te lopen en te zwemmen.

Drie minuten nadat Arik Yacoby Dom Caruso had gewekt, begonnen de twee mannen met hardlopen. Ze namen de weg die naar een groepje boerderijen en bungalows in de Joodse wijk en de palmbomen leidde. Ze renden eerst naar het westen, bij de oceaan vandaan en vervolgens naar het noorden, bij het dichtstbijzijnde dorp vandaan en over een pad door het oerwoud dat af en toe amper zichtbaar was dankzij de complete duisternis onder het dubbele bladerdek van zowel kokospalmen als bananenbomen.

Bij de oever van het Paravur Lake stapte Yacoby, bijna zonder vaart te minderen, het water in en begon aan een ontspannen, maar krachtige borstcrawl.

Dom kon hem alleen maar bijhouden met de *Australian crawl*. Hij vond dit maar niets: de eerste keer dat hij hier had gezwommen en er aan de overkant weer uit klauterde, stond hij slechts een meter of acht van een kuil vol cobra's. Arik had gelachen toen Dom in paniek raakte en hem verteld dat de cobra's, net als de meeste gevaarlijke wezens, alleen maar met rust gelaten wilden worden en dat ze niets zouden doen als Dom hun niets deed.

Deze nacht zag Dom een gigantische python in het riet aan de oever. Maar toen hij de python met rust liet gleden het dier, precies zoals Arik

had gezegd, gewoon weg en konden de mannen zonder enig probleem hun zwemtocht afmaken. Daarna renden ze over een verhoogd pad langs een enorme tapioca-akker. Vervolgens renden ze het oerwoud in en liepen drie kilometer over het tweede pikdonkere pad van die nacht.

Uiteindelijk liepen ze op een verharde weg het dorp North Paravur weer in. Ze werden ingehaald door een kleine tuktuk op de verder volkomen verlaten weg; de tweetakmotor hoestte toen hij voor een huis stopte om een vrouw die al vroeg in Kochi aan het werk moest, op te halen en naar het plaatselijke busstation te brengen. Arik en Dom zwaaiden naar de vrouw en de chauffeur toen de tuktuk voor hen een U-bocht maakte.

Eindelijk vertraagde Arik zijn pas tot een gewoon wandeltempo. Licht hijgend zei hij: 'Nog twee kilometer, dan zijn we thuis. Vanaf nu doen we het rustig aan; ik zal het je vannacht niet al te moeilijk maken.'

Dom hijgde zo stil mogelijk, hij kon bijna geen woord meer uitbrengen. Tussen twee diepe ademteugen in, piepte hij moeizaam: 'Dat waardeer ik echt.'

'In de ochtend zul je dat pas echt waarderen: we beginnen met een beetje *full contact work* in de dojo en sluiten dat voor de lunch af met een lange zwemtocht.'

Dom knikte slechts en ademde de hete, vochtige lucht in.

Een paar seconden later doken de lampen van een ander voertuig achter hen op, en de twee mannen stapten van de weg af toen een grote beige melkauto die in zuidelijke richting reed hen passeerde.

Arik hield zijn hoofd schuin toen hij naar de auto keek, maar zei niets.

Een minuut later liepen Dom en Arik in het donker langs de synagoge. Arik zei: 'Op de begraafplaats hierachter liggen voorouders van me. Hier woont de oudste joodse gemeenschap in India, weet je.'

Dom knikte slechts, hij was nog steeds te vermoeid om te praten en dwong zichzelf te glimlachen. Arik had dit de afgelopen maand namelijk al een keer of zes verteld. Yacoby had zijn wortels helemaal teruggevolgd naar hier, de westkust van India, voordat zijn familie hun vertrouwde omgeving had verlaten en zich in Israël had gevestigd. Een paar jaar geleden, toen hij verlof had van de IDF, was hij teruggegaan om zijn verleden te onderzoeken en toen hij de oude synagoge verkende en door de straten van North Paravur liep, besloot hij dat hij ooit terug zou komen. Hier wilde hij gaan wonen, de kleine joodse gemeenschap versterken en zijn kinderen grootbrengen op hetzelfde land als

waar zijn voorouders generaties eerder op hadden gelopen.

Dat vond Dom prettig aan Arik: hij had een sterk karakter en was doelbewust.

De kleine boerderij van de Yacoby's stond aan het einde van een lange, doodlopende zijstraat van Temple Road, vlak bij de synagoge en de plaatselijke joodse gemeenschap. Aan weerszijden van de verharde weg stond een dicht oerwoud, en achter de boerderij lag een gigantische Pokkali-rijstakker. De buurt was afgesneden van de rest van het dorp en dat was de reden dat Arik en Dom het voertuig al langs de weg zagen staan toen ze er nog vijftig meter vandaan waren.

Het was de melkauto die hen tien minuten eerder voorbij was gereden.

Yacoby pakte Dom bij de arm en vertraagde zijn pas. 'Die hoort daar niet.'

Ze liepen er vanaf de achterkant naartoe, eerder nieuwsgierig dan ongerust. Ze keken naar binnen en zagen dat hij leeg was.

Arik keek de weg af in de richting van zijn boerderij.

Dom zei: 'Ik heb hem vaker gezien.'

Arik haalde zijn telefoon in een waterproofhoes uit de zak van zijn korte wandelbroek en zei: 'Ja, maar niet hier. Hij brengt melk van een boerderij ten noorden van de stad naar Kochi, in het zuiden. Dit is twee kilometer ten oosten van zijn dagelijkse route.'

Caruso was onder de indruk van het feit dat Yacoby zo precies wist welke route een plaatselijk voertuig nam, maar hij was nog niet zo ongerust als zijn trainer kennelijk was.

Yacoby belde zijn vrouw en liep door, met Dom vlak achter zich, en keek even later naar zijn telefoon. 'Geen bereik.'

'Gebeurt dat hier vaker?' vroeg Dom.

Arik fluisterde: 'Soms, maar ik geloof niet in toeval. Er is iets vreemds aan de hand.'

Dom dacht dat Arik te snel oordeelde, maar Arik kende deze omgeving beter dan hij en ook hij kende de gevaren. Dom zei: 'Goed, dan gaan we maar,' en hij begon te lopen.

'Niet daarlangs,' zei Arik. 'We kunnen mijn boerderij vanaf het westen benaderen als we tussen de bomen door lopen.' Arik draaide zich om en liep naar het dichte oerwoud, Dom liep achter hem aan.

Zodra ze in het oerwoud liepen, zag Dom dat het minder dicht was

dan het had geleken. Elke bananenboom, kokospalm, jacaranda en mangoboornam zijn eigen plek in, er was net voldoende ruimte om tussen de stammen door te lopen en er kwam zo weinig licht doorheen dat de bodem amper begroeid was.

Arik had een zaklamp bij zich, maar liet hem in zijn zak zitten. Hij gebruikte het schijnsel van zijn mobiele telefoon om de weg te vinden, zodat niemand kon zien waar hij zich bevond.

Ondanks het slechte licht liepen de mannen snel door, ook vanwege het feit dat ze wilden achterhalen wie het mobiele netwerk had uitgeschakeld en de melkauto naast de weg had achtergelaten.

Achter een houten schuur naast de met gemalen schelpen verharde oprit naar Ariks boerderij kwamen ze het oerwoud uit. Ze knielden en keken naar het huis en de omgeving, waarbij ze gebruikmaakten van hun uitstekende nachtzicht. Ze waren immers al anderhalf uur buiten in het donker, zodat hun pupillen het laatste restje beschikbare licht konden benutten.

Arik had anderhalve hectare land en in het midden daarvan stond zijn kleine, twee verdiepingen tellende boerderij. Verder stond er een langwerpige laag gebouw met daarin Ariks dojo en Hanna's yogastudio, en achterin stond naast de moestuin een groot kippenhok. Op de met schelpen verharde oprit links van de boerderij stonden een vrachtwagentje en de beide jeeps van de Yacoby's.

Voorzichtig stak Caruso zijn hand uit en kneep zacht in Yacoby's arm. De Israëliër volgde de blik van de Amerikaan en zag in het donker nog net iets bewegen aan de overkant van een vijvertje voor de boerderij. Het was een mens, zoveel was zeker, maar in het donker was het onmogelijk om meer te zien dan dat.

Een paar seconden later hoorden ze iemand over de schelpen lopen, en ze draaiden zich om. Een tweede figuur liep tussen de jeeps door die naast elkaar op de oprit geparkeerd stonden, nog geen vijftwintig meter bij hen vandaan. Deze man liep naar de man bij de vijver toe. Het leek alsof ze naar het huis keken.

Dominic vond dat Arik nogal overdreven reageerde toen ze de lege melkauto hadden zien staan, maar nu begon zijn hart te bonzen en voelde hij de doffe pijn in zijn onderrug die hij altijd voelde als er gevaar dreigde. Hier en nu gebeurde iets onheilspellends, en Dom was zich er pijnlijk van bewust dat hij en zijn trainer ongewapend waren en alleen een korte wandelbroek droegen.

Arik trok Dom een paar meter achteruit de begroeiing in en fluis-terde, met zijn blik nog steeds naar voren gericht: ‘Dat zijn er twee aan de voorkant. Ik zal kijken of ik kan zien of ze wapens hebben. Jij loopt tussen de bomen door naar de achterkant van het huis en komt daarna terug om verslag uit te brengen. Ga!’

‘Arik, als dit een soort test is of...’

Yacoby keek Caruso aan met een gespannen blik en opeengeklemd kaken. ‘Dit is geen oefening, D. Dit is echt.’

‘Begrepen.’ Dom vertrok.

Het kostte Caruso minder dan een minuut om de plek te bereiken vanwaar hij de achterkant van de boerderij kon zien. Eerst hoorde hij geen enkel geluid, behalve af en toe wat geschuifel in het kippenhok en een grote hagedis die over het houten hek rondom de moestuin liep. Maar vlak voordat hij terug wilde lopen naar de houten schuur, zag hij enige beweging in de duisternis dicht bij het huis. Dom liep een meter verder naar rechts en strekte zijn hals om te kunnen zien wat het was.

Nu kon hij hen zien. Dertig meter verderop in het donker stonden twee figuren, en ten minste één van hen was gewapend: er hing een wapen aan een riem aan zijn schouder. Ze droegen allebei donkere kleren en stonden dicht bij elkaar midden in de achtertuin, met hun gezicht naar Ariks huis gekeerd.

Dom dacht dat een van hen misschien gemaskerd was, omdat het maanlicht niet op zijn gezicht werd weerspiegeld. Hij kon niets zeggen over hun ras of hun bedoelingen, of zelfs over het merk van het enige wapen dat hij zag. Hij trok zich terug in de palmen en liep zo geluidloos mogelijk terug naar de Israëliër.

Toen Dom terug was achter de houtschuur, liep hij bijna zonder Arik te zien langs hem heen.

‘Vertel,’ zei Arik en hij liet zichzelf even zien.

‘Twee mannen. Ik zag één wapen. Een licht machinegeweer of iets dergelijks, ik kon niet precies zien wat voor een. Ze staan achter het kippenhok naar het huis te kijken. Zijn die mannen aan de voorkant gewapend?’

‘Een heeft een Micro-Uzi en draagt een masker. De ander heeft misschien een pistool, maar ik kan zijn handen niet duidelijk zien.’

Dom dacht koortsachtig na. ‘Shit. Kan het de Indiase politie zijn?’

Yacoby schudde zijn hoofd.

‘Wat denk je?’

‘Gewapende teams van twee man, een klassieke fedayeen-configuratie.’ Caruso wist dat fedayeen islamitische strijders waren. ‘Lashkar?’ vroeg hij. Lashkar-e-Taiba was een in Pakistan gebaseerde terroristische organisatie die al jaren in India actief was.

‘Misschien,’ zei Arik, maar hij klonk niet erg overtuigd.

‘Gaan ze het huis aanvallen, denk je?’

Voordat Arik antwoord kon geven, hoorden ze een vrouw schreeuwen. Het was Hanna, Ariks vrouw, dat hoorde Dom meteen. Ze klonk meer boos dan bang, maar toch klonk haar harde stem angstaanjagend in de verder volkomen stille nacht.

Yacoby sprong op, klaar om naar zijn vrouw toe te rennen, maar hij beheerste zich en knielde weer. Hij fluisterde: ‘Dat is dus al gebeurd. Deze lui bewaken de buitenkant. Binnen zijn anderen, minstens twee, misschien meer.’

Dom keek met afgrijzen naar de Israëliër.

Ariks stem klonk relatief rustig; hij was gespannen, maar niet in paniek. Natuurlijk dacht hij aan zijn vrouw en kinderen, maar toch was hij in staat die gedachte weg te drukken en zich op het huidige probleem te concentreren: hoe hij langs de vier mannen die buiten stonden moest komen.

Caruso vroeg: ‘Hoe wil je het aanpakken?’

Met zijn blik op de boerderij gericht, zei Arik kalm en zacht: ‘Het zou een halfuur duren voordat de plaatselijke politie hier is, en ik heb er geen vertrouwen in dat ze de situatie niet erger maken dan hij al is. Geen van mijn burens heeft een vaste telefoon of vuurwapen. Ik zal deze situatie zelf moeten oplossen.’

‘Juist.’

‘Hanna en ik hebben een plan voor als er iets gebeurt. Als ze tijd heeft, stopt ze de kinderen in de badkamer naast onze slaapkamer. Daar ga ik nu naartoe, rechtstreeks naar het huis. Schuifdeur naar de keuken naast de oprit.’

‘En ik?’

‘Jij blijft hier. Jij houdt de mannen aan de achterkant in de gaten en laat een alarmkreet horen als er problemen ontstaan.’

Caruso schudde zijn hoofd. ‘Echt niet. Ik ga met je mee, en binnen kan ik je ook beter dekking geven.’

Arik keek niet naar Dom, hij knikte alleen, nog steeds met zijn blik op het tafereel voor hem gericht. ‘Goed. We lopen samen naar de

schuifdeur. Zodra we binnen zijn, pak ik een keukenmes en probeer bij mijn gezin boven te komen. Jij pakt een mes en bereid je erop voor die vier te overmeesteren zodra ze proberen binnen te komen.’

Volgens Dom was dat een regelrechte zelfmoordactie, maar hij zag geen andere mogelijkheden.

Yacoby ging langzaam staan en wilde weglopen, maar fluisterde nog: ‘Als mij iets overkomt en jij erbij kunt komen, dan ligt er in een kist onder mijn bed een Tavor-geweer en zes magazijnen. Hij zit op slot, de combinatie is 1-9-6-6-4.’

Dom wist dat Arik hier in India geen vuurwapen mocht hebben, maar het verbaasde hem niet echt dat hij er wel een had.

‘1-9-6-6-4. Begrepen.’

Snel, maar nog altijd fluisterend, zei Arik: ‘Er is geen tijd om te aarzelen; je mag deze mannen geen genade schenken.’

Dom stond op. ‘Ga nu maar naar je gezin.’

Ze waren net onderweg naar de houtschuur toen Hanna Yacoby weer schreeuwde; haar stem sneed door de drukkend hete nacht.